

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 7 Juli 1901

N:r 41

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Isak Gustaf Clason* (med 4 porträtt och 3 illustrationer.) *Från löfmarknaden i Stockholm* (med 1 illustr.) *En kontur ur lifvet. För HVAR 8 DAG af Karla Rönne.* *Från Ystadsdölpningen* (med 1 illustration.) *Från Tärna folkhögskolas 25-årsfäst* (med 2 porträtt och 1 illustration.) *Det tyska officersbesöket vid Backamo II* (med 3 illustrationer.) *Henrik Ibsen hemma hos sig* (med 1 porträtt och 1 illustration.) *Professor Wilhelm Lilljeborg* (med 1 porträtt.) *Från värfästen till förmån för småbarnsasylen i Landskrona* (med 5 illustr.) *Den rasade ångbåtsbryggan å Särö* (med 1 illustration.) *De japanska skådespelarne i London* (med 1 illustration.) *En storartad bergningsbragd* (med 2 illustr.) *Från det kraftiga Helsingland* (med 2 illustrationer.) *Hårdt mot hårdt. Veckans porträttgalleri* (med 14 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

Foto. Hamngård, Stockholm.

ISAK GUSTAF CLASON.

ISAK GUSTAF CLASON.

NORDISKA MUSÉETS ARKITEKT.

Det var år 1889, som Nordiska muséets monumentalbyggnad började resa sig å Lejonslätten å Djurgården efter professor I. G. Clasons ritningar. Ännu år 1898 var endast en tredjedel af den till allmogehall afsedda delen färdig, nämligen den mot Galérvarfvet vettande. Det var denna del, som, jämte en efter Agi Lindegrens ritning uppförd provisorisk tillbyggnad, användes för 1897 års utställning i hufvudstaden. Att arbetet framskred så långsamt, kom sig som bekant af brist på pengar. År 1896 utgjorde byggnadsfondens behållning endast 35,158 kr. Men dr Hazelius var icke den, som lät afskräcka sig af en dylik »obetydlighet». Han lyckades år 1898 utverka det första pänninglotteriet till förmån för Nordiska muséets byggnadsfond, och tack vare de genom detta lotteri och dess efterträdare influtna rikliga pänningmedlen har byggnadsarbetet på senare tiden framskridit så pass raskt, att man nu mycket väl kan se, huru det hela kommer att taga sig ut.

Nordiska muséets i svensk renässansstil utförda byggnad med dess imponerande hall — kanske den största museihall, som finnes — kommer säkerligen att göra professor Clasons namn världsberömt. Man kan håller knappast se en på samma gång mera storartad och för ögat behaglig byggnad, och det är jämväl dessa egenskaper, som karakterisera professor Clasons konst i allmänhet: han åstadkommer ovanligt förnäma och värdiga saker, men all stelhet och torrhet äro borta. Det är behag i noblessen, och detta behag härflyter till stor del från den förträffliga, på vissa viktigare punkter koncentrerade ornamentiken.

*

Isak Gustaf Clason föddes den 30 juli 1856 på Rottneby nära Falun. Han blef 1874 student och samma år lärjunge vid Tekniska högskolan, där han ämnade studera till ingenjör. Emellertid öfver gick han 1877 till arkitekturfdelningen, hvilken stod under Gellerstedts ledning, och 1879 till Akademiens för de fria konsterna läroverk. Under professor Scholander genomgick han 1879—81 arkitekturskolan, erhöi k. medaljen och företog 1883—1886 en utländsk studieresa. C. blef 1890 professor i arkitektur vid Tekniska högskolan.

Vi behöfva här endast erinra om några af de af professor Clason uppförda byggnaderna. Mest bekant är väl det efter spanska motiv byggda von Hallwylska palatset vid Hamngatan i Stockholm, en pärla i sitt slag. Vidare Bünzowska huset vid Strandvägen, uppfördt 1886—1888, efter förebilder från den yngre franska renässansen. Det är uppfördt i råtegel m. d. utmärkt ornering i huggen sten, ett material, som professor Clason gärna använder.

Andra af professor Clasons verk äro grefve Cl. von Rosens hus (1896), Adelswärdska huset vid Drottninggatan (1889), Telegrafhuset i Göteborg (1891), Lejondal i Upland (1889), Kronovall i Skåne (1893), o. s. v.

Professor Clasons verksamhet har — säger intendenten Upmark i en uppsats om honom — i flere afseenden varit banbrytande. I en tid af schablon och handverksmessighet uppträdde han som en verklig konstnär, och tack vare sin utomordentliga förmåga, sammansatt både af skapande fantasi och skicklighet att på ett fyndigt sätt begagna sig af äldre motiv, vann han seger. Kanske lyckades detta också så väl för honom, ehuru han ofta rönt segt motstånd, därför att han aldrig gjort sig skyldig till öfverdrifter.

Professor Clason är bl. a. ledamot af Stockholms stadsfullmäktige, och han har där, liksom många gånger i skrift uppträdt mot det okonstnärliga sätt, hvarpå stadsplanen i hufvudstaden genomföres. Det är att hoppas, att professor Clason skall kunna göra sig hörd bland stadsfullmäktige, så att hufvudstaden omdanas icke blott efter ekonomiska hänsyn, utan att äfven det konstnärliga elementet må komma till sin rätt, och vår fagra Mälardrottning i allo må komma att framstå i den dräkt, som anstår hennes sällsynta skönhet.

* * *

I samband med Nordiska muséets byggnad återgifva vi bilderna af de personer, som efter dr Hazelius' död af styrelsen utsetts att förestå museets olika afdelningar.

För allmogefdelningen och afdelningen för skräväsendet och arbetets historia har till föreståndare utsetts amanuensen *Per Gustaf Vistrand*, hvilken sedan 1875 verkat för Nordiska muséet, sedan

Foto. Lindarts fotogr.-affar, Sthm.

EXTERIÖR FRÅN NORDISKA MUSÉET.

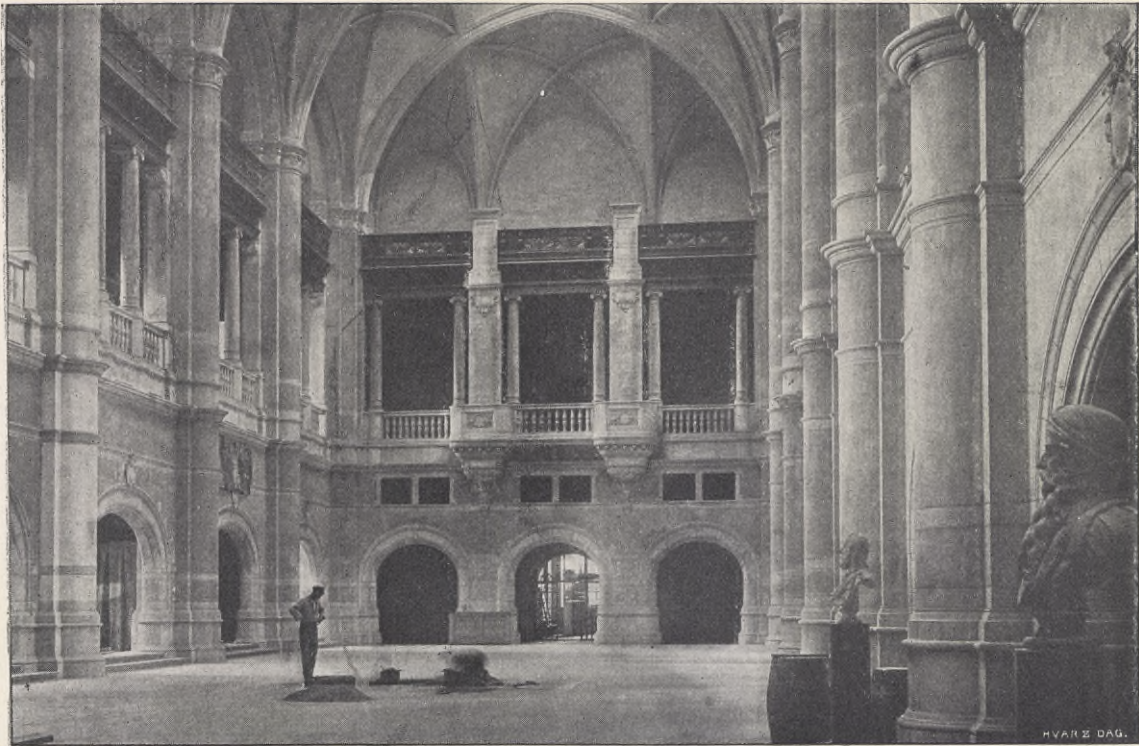

Foto. Directis. J. G. G. 59 m.

INTERIÖR PRÅN NORDISKA MUSÉET.

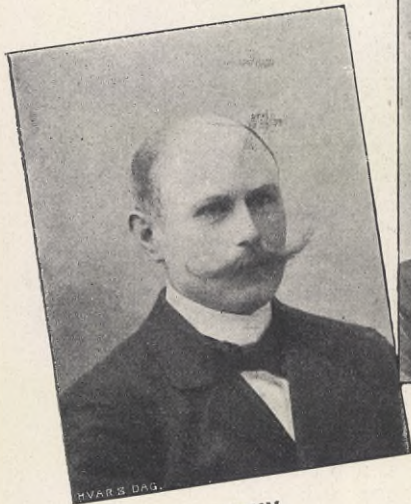
1881 som aflönad amanuens och bibliotekarie. V. är född 1852 i Skirö socken af Jönköpings län och började redan som skolyngling samla fornsaker. Han har nästan öfver hela Sverige samlat och antecknat folksägnen och dikter, aftecknat gamla byggnader o. s. v. och sålunda i hög grad främjat museets ändamål.

Registrator och föreståndare för expeditionen vid museet har blifvit amanuensen *Edvard Hammarstedt*. Denne är född 1861 i Torstuna socken i Upland, blef 1881 student och har sedan 1890 varit i museets tjänst. Äfven han har för dettas räkning berest vidsträckta trakter af vårt land och

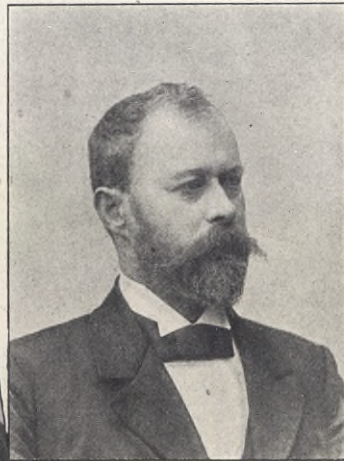
är liksom hr V. en synnerligen kunnig och intresserad person.

Vi ha förut visat en bild af den nye föreståndaren för afdelningen å Skansen, fil. kand. *Gunnar Hazelius*. Till biträdande föreståndare för Skansens zoologiska och botaniska afdelningar har utsetts amanuensen *Alarik Behm*. Denne är jemtländing, född i Oviken 1871. Han blef 1892 anställd till riksmuseums vertebratafdelning och kom 1897 till Skansen. Hr B. har också varit vetenskapsakademiens stipendiat, och man kan vara öfvertygad om, att han på bästa sätt skall värda Skansens rika djurvärld.

SKANSENS

A. BEHM.

P. G. VISTRAND.

AMANUENSER

E. HAMMARSTEDT.

Foto. Lindahls fotogr.-affär, Sthm

BIOLOGISKA MUSÉET: Den nya ishafsgrottan med den stora hvalrossen.

FRAN LÖFMARKNADEN I STOCKHOLM.

Hvilken stockholmare har ej som barn glädt sig åt den vid midsommartid årligen återkommande *löfmarknaden*, detta enastående fästliga tillfälle som ju i popularitet starkt rivaliserar med själfva julmarknaden på Stortorget!

Det är glädje och fäststämning i i luften vid löfmarknaden: alla munkbrogummornas stånd äro löfsmyskade, och vid kajen till Riddarholmskanalen, där själfva »marknaden», som nästan uteslutande omfattar leksaks-kram och »godter», afhålles, är det ett oerhördt *leben*. Luften är fylld af de mest öronskärande ljud af pipor, skrikande blåsor, blecktrumpeter och dylika pinoinstrument, och öfverallt ser man glada, leende barnansikten, hvilkas egare förtjusta draga pappa och mamma i hand och vilja ha allt hvad de se.

Foto Grape, Sthm.

Löfmarknaden är gifyetvis en af Stockholms allra vackraste gamla kvarlevande traditioner, och för hvarje stockholmare dyker där alltid, då det ordet nämnes, upp ett ljusst barndomsminne af midsommar, solglitter och glädje.

—r—r.

EN KONTUR UR LIVVET.

För HVAR 8 DAG af KARLA RÖNNE.

Med tunga steg gick han öfver den stenbelagda gårdsplanen och öfver tröskeln till den trånga förstugan. Han skrapade den klibbiga le-ran från de grofva stöflarna, som voro smutsiga högt uppåt skaften, hängde hatten på den vanliga kroken och steg in.

Kallt och otrefligt, mörkt och ruskigt inne som ute. Han tände lampan, drog af sig de våta stöflarna, tvättade sig och bytte om rock. En piga kom in och gjorde upp eld; det dröjde en god stund, innan hon kunde få de sura vedpinnarne att brinna.

Ludvig Holmer stoppade sin pipa, tände den och kastade sig på soffan. Han var trött. Så trött man kan bli af att hela dagen gå öfver åker och äng på upplöjda fält, kors och tvärs öfver en stor landtgårds kringstridda ägor.

Röken från pipan hvirflade upp mot taket i tjocka, hvita moln. Han följde den en stund med ögonen, därpå blundade han och halfslumrade under några minuter. En dräng kom in samt lämnade väskan med dagens post. Han öppnade den och tog på måfå fram en tidning.

En sådan mängd familjenotiser, förlofnings- och vigselannonser! Åh ja, det var ju alltid vanligt efter de stora helgerna. Och påsken var nu myss gången. Han lät blickarne likgiltigt fara öfver namnen: intet som han kände.

Men vänta — han ryckte häftigt till, då han läste:

Fritz Borg,
Elin Krona.

Han läste det gång på gång.

Elin Krona! Detta namn manade fram minnen från en tid, som varit, alla dessa minnen han han trott för alltid jordade i hjärtats innersta vrår.

Tidningen föll till golvet, utan att Ludvig Holmer märkte det, han hade försjunkit i minnenas värld.

Det var på gamla Rödesjö deras vägar hade mötts. Han en 23-årig inspektör med 200 kronors lön och fritt vivre; hon, 18-årig, ute på sin första kondition som lärarinna för patron Halls 5 barn med ungefär samma pekuniera förmåner. De träffades dagligen, gjorde långa promenader om kvällarne, rodde samt ströfvade omkring i skog och mark om söndagarne, deras enda fridagar.

Det dröjde icke länge, innan deras hjärtan funnit hvarandra. De voro unga, ägde ungdomens glada, ljusa syn på tingen, dess fasta förtröstan på framtiden. De voro fattiga båda, men de kunde vänta och hoppas, deras kärlek skulle alltid brinna lika klar, så hade de trott då, just dessa seger-vissa ord hade de om och om igen sagt hvarandra.

Så skildes de efter förnyade löften om kärlek och trogen väntan. Långa bref växlades ofta under de första åren: sedan mera sällan och allt kortare. Hans en gång så bergfasta hopp att i en ej allt för aflägsen framtid kunna bjuda henne ett eget hem, blef för hvarje år allt mindre. Man förslöas ju alltid under ett lif i arbete och armod, och framtiden låg framför honom, ett tröstlöst grått i grått, utan afbrott, utan ljusning, utan utsikt till något bättre.

Och så blef sinnet mörkt och dystert. Hans missmod och hopplöshet gäfv sig luft i breffen till henne, de voro ofta sorgsna och bittra.

Hon var alltjämt guvernant, sträfvade och slet som en dylik får göra, som skall vara alla till behag samt sparade och knogade för att få den usla lönen att räcka till. Äfven hennes en gång så

glada, friska mod, hennes tillförsikt och förtröstan på att det en gång skulle ljusna för dem, började svikta.

Hur de arbetade och hur de sträfvade, ökades inte de små inkomsterna, utsikterna blefvo inte bättre. Men deras hopp förkrymptes, och deras kraft förslöades med åren. Lifvet, den hårda, tryckande brödkampen hade lamslagit dem båda, gjorde dem så småningom kalla och likgiltiga, förde dem allt längre bort från hvarandra, skilde dem slutligen för alltid.

Och nu hade hon funnit lyckan, lilla Elin, mött »den rätte», var nu gift och en annans hustru. Han föreställde sig deras hem, ett litet varmt näste, dit mannen så ofta längtar under arbetsdagen. Och så när han kommer hem, ilar hon honom till mötes i dörren, och med sol i blicken och leende på läpparne bjuder hon honom välkommen. Därinne flamar brasan, en behaglig värme fyller rummet, ljus och trefnad strömma dem till mötes, när de hand i hand stiga öfver tröskeln till det egna kära hemmet, de två, Elin och den andre . . .

Ludvig Holmer såg sig omkring i sitt eget rum, hans blickar fästades på de tarfliga möblerna, de nakna väggarna: stora fuktfläckar i papptaket, damm och oordning, kläder kringströdda öfverallt! Han suckade bittert.

»Nej, låt oss på hvar sitt håll söka lyckan. Vi trodde en gång, att dess ljufva blomma för oss växte på samma tuftva, men lifvet har velat det annorlunda.» Så hade Elin sagt i det sista brevet, och nu hade hon väl funnit lyckan.

Han själf? . . . Han skrattade till ett skärande, bittert skratt.

Han skulle aldrig finna den, han gitte icke ens söka.

Allt var honom så likgiltigt, så hopplöst likgiltigt . . .

»Kommer inte inspektorn och äter någon gång? Maten kallar! . . . Si, där ska bli kaffekalas nere hos rättarns i kväll och jag ville gärna ha stökadt ifrån mig, innan jag går!»

Det var pigan.

Han reste sig långsamt och gick ut i matrummet.

FRÅN YSTADSLÖPNINGEN.

Fotografi af Marcus, Ystad.

LÖJTNANT STAËL VON HOLSTEIN.
1:ste pristagare å »Betsy».

FRÅN TÄRNA FOLKHÖGSKOLAS 25-ÅRSFÄST.

Det är otvivelaktigt en stor och god tanke denna folkhögskoletanke, som på folkskolans grund vill föra allmogen vidare och ytterligare väcka dess håg och lust att på egen hand gå vidare på bildningens, kulturens och kunskapens stråt.

FRU CECILIA BÅÅTH-HOLMBERG.

Det finns dock en fara förbunden med folkhögskolan, nämligen den, att eleverna lätt kunna tro sig efter en genomgången dylik kurs, vara »färdiga» och därefter uppträda med ett visst öfvermod och nonchalans gentemot sina andra »mindre bildade» gelikar. Mycket, att icke säga allt, beror därför härvid på läraren, hvilken har ett synnerligen ansvarsfullt värf att fylla.

Som en mönsteranstalt bland våra folkhögskolor har alltid Tärna, där direktör Th. Holmberg och hans maka, den bekanta författarinnan Cecilia Bååth-Holmberg, föra spiran, varit ansedd.

Midsommardagen firades under det mest strålande väder en vacker minnes-

fäst å skolan, med anledning af att denna då bestått i 25 år. Tillströmningen var relativt sedt kolossal: Järnvägståg, vagnar, hundratals velocipeder förde omkring 1,200 personer till stället.

Aldrig förr hade Tärna tett sig i en så fästlig skrud: ute talrika flaggor, majstång, äreport och verandan prydd med vimpelar och gröna kransar; inne tak och väggar behängda med vackert ordnade gröna slingor, hundratals meter med blågula rosetter hopfästa till lätta och luftiga hvalfbågar, nordens flaggor, svenska standarder och blommor kring byster och porträtter.

Då festen började, voro icke allenast salarne till trängsel uppfyllda, utan trappor och fönsteröppningar voro utifrån belägrade, och parken var full af högtidsklädda människor, som icke kunde komma in.

Kraftigt sjöngs först folkhögskolans hälsningssång: »Var välkommen enhver under ungdomens tak», hvarefter direktör Holmberg i korta drag gaf interiörer från de flydda 25 åren, särskildt från skolans första dagar, då han, 23 år gammal, främling från sydligaste Skåne, skulle i det gamla Västmanland bryta bygd för den nya folkhögskoletanken. Talet slutades med ett fyrfaldigt lefve för konung och fosterland, och stående sjöng den väldiga församlingen både ute och inne »Du gamla, du friska».

Professor O. E. Lindberg från Göteborg talade därpå på sitt originella, djupsinniga och ändock lättfattliga sätt, hvar på Folkhögskoleföreningen — bestående af forna manliga och kvinnliga elever — höll sin årsstämma.

På e. m. och kvällen talade bl. a. fru Bååth-Holmberg på ett anslående sätt för sina forna kvinnliga elever, rektor S. Almqvist öfver glädjeämnena i lifvet, och omväxlande med tal och sång fortgick den af högtidligaste stämning präglade festen till långt in på aftonen.

Med aftonhymnen: »Villsam är vägen, den du skall gå», klingande ut i den härliga sommarnatten, slutade denna minnesrika midsommarrafton vid Tärna folkhögskola.

DIREKTÖR TH. HOLMBERG.

Foto. Grellstrand, Sala.

INTERIÖR FRÅN TÄRNA FOLKHÖGSKOLA.

DET TYSKA OFFICERSBESÖKET VID BACKAMO. II.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Aron Jonasons ateljer, Göteborg.

EMOTTAGANDET Å BACKAMO.

V i fortsatta här serien af bilderna från de tyska officerarnes besök hos »Bohuslänningarne» å deras natursköna lägerplats Backamo. Det var ett i allo storartadt mottagande, som här bereddes regementets ärade gäster, och det gynnsammaste väder rådde äfven under midsommardagarna.

Från alla byggnader på lägerplatsen fladdrade svenska örlogsflaggor. Öfver vägen till officerspaviljongen hade rests en imponerande äreport af björklöf, föreställande Bohus fästning, med svenska örlogsflaggan i toppen. Vid fyra kanoner framför äreporten posterade två soldater i Bohusläns regementets gamla blågula och gröna uniformer. Midt på lägerplatsen stod en ståtlig majstång, smyckad med svenska och tyska flaggor, och öfver vägen till underofficerspaviljongen tronade en utmärkt vacker äreport, å hvars krön man såg Svea och Germania räcka hvarandra handen öfver en runsten med Bohusregementets vapen.

Från grönklädda flaggalléer med sköldar, å hvilka lästes de slag regementet deltagit uti, svajade svenska och tyska flaggor sida vid sida, och här och hvar såg man regementets gamla färger i gult och rödt lysa å fladdrande fanor.

Då gästerna, som från Göteborg åtföljts af löjtnant Aminoff som ciceron, vid 7-tiden på midsommaraftonen anlände, dånade första salutskottet från en höjd. Det återuppreades från Sotenäsberget, och snart dundrade skotten från flere håll. Å lägerplatsen helsades de tyska officerarne af regementets musikkår med en liflig marsch.

Vid äreporten stodo regementets officerare med öfverste Malm i spetsen och mottogo sina gäster, hvilka voro iförda i den ljusblå, tyska infanteriuniformen med sina röda galoner och hvita axelklaffar. Under presentationen paraderade de båda posterne i sina brokiga, antika uniformer.

Det stora hufvudnumret var ju minnesstenens öfver slaget vid Svensksund aftäckande på midsommardagen, och efter kyrkparaden marscherade kompanierna upp till den å lägerplatsens midt framför lägervakten resta stenen, hvilken ännu stod höljd i ett hvitt täckelse.

Sedan kommando gifvits till parad, vecklades regementets tre fanor ut, de två nya, blågula sidenfanorna, lysande med regementsvapnet i midten,

den tredje, hvita, sliten och söndertrasad, ett ärofullt minne från den tid, då Bohusregementet var lifregemente.

Sedan musikkåren spelat en marsch, höll kapten Rappe föredrag om slaget vid Svensksund 1790. Han uppehöll sig särskildt vid Bohusregementets och f. d. von Engelbrektens, numera Graf Roonregementets deltagande i slaget, och det hjältemodiga värf de därvid utförde i sin tappra strid sida vid sida. Namnet Svensksund med årtalet 1790 pryder regementets fanor, och tal. uttryckte en förhoppning, att nya släkten måtte lära sig af sina förfäder, att i fredens dagar så bereda sig till fosterlandets försvar, att de kunna värna dess fred.

Öfverste Malm bjöd därpå täckelset falla och uttalande en förhoppning, att stenen öfver slaget vid Svensksund måtte från släkte till släkte vara ett vittnesbörd om, hur förfädren värnade sitt fosterland. Sedan öfversten utbrakt ett: »Leffe våra förfäders minne!» föll täckelset under fyrfaldigt hurra, åtföljdt af fanfarer.

Minnesstenen är ett högt gneisblock, brutet från Tönns ägor i närheten af Backamo. Den bär följande inskription:

17 9/1 90.
SVENSKSUND.

Stenen restes i närvaro af vapenbröder från K. Preussiska Füsillierregementet Graf Roon, f. d. svenska von Engelbrekts regemente.

Under tonerna af regementsmarschen ägde förbimarsch i parad rum förbi minnesstenen. Det var en imponerande tafla, då fanor och värjor sänktes vid passerandet af stenen.

Kl. 6 gaf officerarkåren stor middag för sina gäster. Öfverste Malm föreslog därvid skålar för konungen, för kajsar Wilhelm och för kronprinsen, åtföljda af hurrarop, fanfarer och svenska och tyska nationalhymnerna. Från konungen, kajsar Wilhelm och kronprinsen ingingo på aftonen telegram.

De tyska officerarne, hvilka följande dag afreste till Stockholm, uttalade sig mycket berömande om knektarnes och beväringens hållning och diciplin samt voro synnerligen entusiastiska såväl öfver naturscenerierna som öfver de fästliga anordningarne och det hjärtliga, kamratliga mottagande, som kommit dem till del.

HVAR 2. DAG.

DE TYSKA OFFICERARNE OCH DERAS VÄRDAR MED DAMER.]

HVAR 2. DAG.

AFTÄCKNINGEN AF MINNESSTENEN ÖFVER SLAGET VID SVENSKSUND, A BACKAMO,

HENRIK IBSEN HEMMA HOS SIG.

Korrespondens till HVAR 8 DAG från ANNIE WALL.

Det har under de senaste veckorna, i all synnerhet i den kontinentala prässen, varit synliga en del högst oroväckande rykten om den store norske diktarens hälsotillstånd, hvilka dock dessbättre så till vida dementerats af de norska tidningarna, att de väl medgifva, det Ibsens hälsa varit något angripen, men dock ingalunda till den grad att några som hälst omedelbara farhågor behöfva hysas.

Härutinnan instämmer äfven vår norska korrespondent, som bl. a. skrifver:

Genast vid mitt inträde i rummet — läsrummet å »Grand» i början af juni — märkte jag, att den stora ekstolen framme vid venstra fönstret, hvilken alltid står reserverad för Ibsen, blifvit undanflyttad. Den store norske skalden är sjuk och förmår icke längre begifva sig ned till sitt Fära Grand. Men så sjuk är dock icke den gamle diktaren, att han ej kan vistas uppe och till och med företaga promenader i vagn; han är blott af sin läkare ålagd absolut ro och stillhet och — det finner man ju icke alltid i ett hotellärum. Emellertid saknar man mycket den kända gestalten borta vid fönstret, ty de dagar kunde visst lätt räknas, då Ibsen

försummade att besöka Grand. Mellan tolf och ett fanns han alltid på sin plats. Rak och prydlig, alltid iförd svart, igenknäppt redingote och hvit halsduk, satt han där i den stora stolen och läste ifrigt i tidningarna.

Foto. Nyblin, Kristiania.

Det senaste porträttet.

Men för hvarje gång dörren öppnades, och en ny person steg in i rummet, blickade han upp från bladet och sände den inträdande en pröfvande blick ur sina skarpa ögon. Han hade därvid en alldeles särskild, för honom karakteristisk rörelse på hufvudet. Ibland kunde det hända, att ett igenkännande leende gled öfver de något buttert hopknipna läpparna och att han gaf en vink åt den nykomne att närma sig. Samtalet varade dock sällan länge, ty Ibsen tycktes alltid ifrig att återvända till sina tidningar. På detta sätt gaf fursten i »aandens rige» ofta audienser i Grand Hôtels läsevärelse.

Ibsen läste sina tidningar mycket grundligt; det kunde jag förstå därutaf, att han så länge behöll dem, innan han tog en ny. Han skred då långsamt och värdigt fram till bordet, sökte icke länge, samt grep strax och utan tvekan den tidning, han önskade.

Flera gånger har jag varit vittne till, hur den gamle skalden blifvit störd i sin läsning på det mest närgångna sätt. Jag minnes bland annat en episod för ett par år sedan. Det var på sommaren och Grand Hôtel i Kristiania var följaktligen mycket upptaget af främlingar, hvaribland engelsmännen naturligtvis

Foto. Svanen, Kristiania.

IBSEN I SITT ARBETSNUM.

voro de öfvervägande. Ibsen satt vid ett litet bord ute på den hotellets veranda, som vetter åt gården. Ej långt från honom befann sig ett engelskt turistsällskap, hvars medlemmar ej togo sina ögon från den berömda normannen Särskildt läde jag märke till en mera bedagad miss, som tycktes ovanligt nervös.

Hon ryckte hit och dit på stolen, hviskade med sitt sällskap och vände sig upphörligt om för att betrakta Ibsen, hvilken såg mer än vanligt otillgänglig ut, som om han annat försåt, och förskansade sig bakom sin tidning. Plötsligen reste sig missen beslutsamt upp och gick fram till Ibsen, hvilken motsträfviga hand hon utan vidare grep och kraftigt skakade, i det hon yttrade:

»I only want to shake hand with you, mr Ibsen. Oh, I am very happy!»

Och därmed traskade den engelska damen med ett lycksaligt uttryck tillbaka till sina vänner, hvilka, att döma af deras beundrande ögonkast, tydligen ansågo henne som en fullständig hjältinna. Men den, som icke såg lycksalig ut, var Ibsen: han kastade en förtörnad blick efter den bortvandrande missen, sköt ut underläppen och såg bistrare ut än någonsin. Men det är minsann icke endast engelsmän, som ansatt diktaren, jag har också sett både framfusiga tyskar och medlemmar af andra nationer, blifva ytterst kort affärdade af den af all påträngande uppmärksamhet uttråkade gamle diktaren.

Det är nu ett år, sedan jag sist talade med dr Ibsen. Han befann sig då vid bästa hälsa och var äfven vid särdeles godt humör. Han talade med stor förtjusning om sin sista vistelse i Stockholm och dröjde länge vid den ståtliga fäst, som Kvinno-föreningen gifvit för honom på Hasselbacken. Han var högst förtjust i våra svenska folkdanser och förklarade, att utförandet af dem var något af det vackraste han sett.

Visserligen sade man mig nu, att Ibsen icke mottog besök, att han var förbjuden af sin läkare att tala mycket etc., men jag tänkte ändå, att jag ju alltid kunde göra ett försök, begaf mig därför åstad till Drammensgade, vid hvilken skalden bod. Då jag kom fram till huset, kom jag af en händelse att se upp och såg i ett fönster det välkända ansiktet, med det yfviga

hvita håret och skägget. Det var Ibsen själf, hvilken med stort intresse syntes betrakta de promenerande på Drammensveien.

Strax därpå ringde jag på den dörr i första våningen, å hvilken på en skinande blank messingsplåt var graveradt: *Dr Henrik Ibsen*. En jungfru öppnade dörren, men förklarade genast, att doktorn tyvärr icke tog emot. Det tröttade honom för mycket att konversera. Föröfrigt, yttrade hon, var doktorn »kjæk», och hade alls icke varit så dålig, som tidningarne utmålade det.

Följande dag mötte jag Ibsen i vagn å Drammensveien. Han var i sällskap med en herre, möjligen läkaren, och föreföll sig aldeles lik. Till det yttre kunde man ej märka någon förändring, det enda som slog en var, att han icke som vanligt bar hög hatt, utan trots värmen en tämligen djupt i pannan neddragen tjock, brun mössa....

*

Man har ju nu under många år vant sig vid att fram på höstsidan se ett Kristianiatelegram: »Ibsen bar i går själf manuskriptet till sitt nya drama på posten» i. d., och intresset för mästarens produktion har gjort, att otaliga gissningar och rykten om hvad den store sfinxen *denna gång* skulle komma med varit i omlopp. Det kommer naturligtvis att i år bli en stor tomhet i hela den nordiska litterära världen — och förrästen inom hela världslitteraturen — om »Ibsens drama» ej till julen skulle komma ut hos Gyldendal.

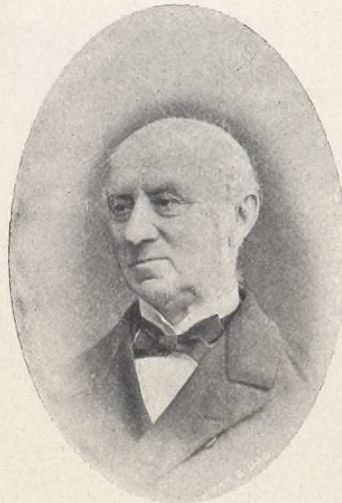
Men ingen vet ju hvad »sfinxen» för i skölden: kanske diktar han nu som bäst något nytt verk, hvarom alla småsjälar, som röra sig omkring honom aldrig drömt, och som de håller aldrig skola förstå...

PROFESSOR WILHELM LILLJEBORG.

En i sitt slag enastående upp-vaktning egde den 20 juni rum i Upsala, i det att fil. doktorer från 1866 då samlades därstädes och uppvaktade promotorn vid 1866 års promotion, den bekante zoologen, f. professorn *Wilhelm Lilljeborg*, hvarefter gemensam middag intogs å Stads-hotellet.

Den tredje vetenskapsmannen, hvilkens porträtt vi här återgifva, är nu 85 år, han är född i Helsingborg den 6 okt. 1816.

Student i Lund 1834, blef han efter att ha promoverats till fil. doktor samt aflagt teoretisk teologisk examen, 1844 docent och 1845 adjunkt i zoologi vid nämnda universitet. 1854 blef han professor i zoologi i Upsala, från hvilken befattning han efter uppnådd pensionsålder tog afsked 1882. Vid jubelfästen 1877 blef han hedersdoktor inom medicinska fakulteteten vid nämnda universitet.

Under flere resor nar den ifrige forskaren för vetenskapliga ändamål besökt olika delar af den skandinaviska halfön äfvensom norra Ryssland. Han har ock nitiskt verkat för den zoologiska institutionens i Upsala förkofran samt genom värdefulla afhandlingar i vetenskapsakademien och vetenskaps societetens i Uppsala publikationer främjat kannedomen om nordens djurvärld samt frågan om fåglarnes klassifikation. Främst är dock Lilljeborgs namn knutet till det monumentala verket »Sveriges och Norges ryggradsdjur», som började utgifvas 1885, och är något i sitt slag epokgörande.

Den gamle veteranen på vetenskapens fält kan alltjämt glädja sig åt god vigör; han är för öfrigt både som lärare och person en af de mest populära professorer, som vårt uppsvenska universitet ägt.

FRÅN VÅRFÄSTEN TILL FÖRMÅN FÖR SMABARNASASYLEN I LANDSKRONA.

En synnerligen lyckad vårfäst var nyligen anordnad för ofvannämnda välgörande ändamål i stadshotellets trädgård i Landskrona samt gick af stapeln under det härligaste väder och — det lifligaste bifall.

Af det rikhaltiga och underhållande programmet nämner vår korrespondent särskildt de gamla *folk-danserna*, hvilka nu glädjande nog dansas land och rike omkring och skarpt rivalisera med de s. k. sällskapsdanserna. Här utfördes de con amore af

»DET UNGA SVERIGE» DANSAR.

Foto. Anton Hagman, Landskrona

POSTKONTORET.

näpna smättingar, af hvilka vi här återgifva några par. En särskild dragningskraft var äfven de speciellt för fästen gjorda vybrefkorten, hvilka för sam-

lare erhöilo förhöjdt värde, därigenom att de å ett särskildt »postkontor», afstämplades som ett minne af dagens betydelse

DEN RASADE ANGBÅTSBRYGGAN A SÄRÖ.

Foto. Jonason, Göteborg.

BRYGGAN FÖRE RASET.

När ångaren Särö midsommardagen på aftonen skulle återgå till Göteborg med den mängd lustresande, som besökt den fagra ön, inträffade ett svårt olyckstillbud. Den nya ångbåtsbryggan, hvilken såsom ofvan synes, är af en ansenlig längd var packad med folk, då den plötsligen började sjunka på midten. Alltefter som mängden flyttade sig, sjönk bron, till dess hela midten låg i vattnet och skiljde mängden i två delar, en på främre och en på bakre delen af bron, båda i en ganska kin-

kig belägenhet. Lyckligtvis, och man kan gärna säga, underligt nog, blef ingen människa ens skadad.

Anledningen till olyckan med den, som namnet antyder, nya bron var ej åldersskräpplighet, utan har det vid undersökning visat sig, att pålarne småningom blifvit tätt genomborrade af maskar. Händelsen bör vara en maning att låta undersöka äfven nya ångbåtsbryggor, innan den stora sommartrafiken börjar.

DE JAPANSKA SKÅDESPELARNE I LONDON.

STRIDEN OM KATSURAGIS HAND. Scen från »Geishan och riddaren» utförd af Madame Sada Yacco och japanska skådespelare i London.

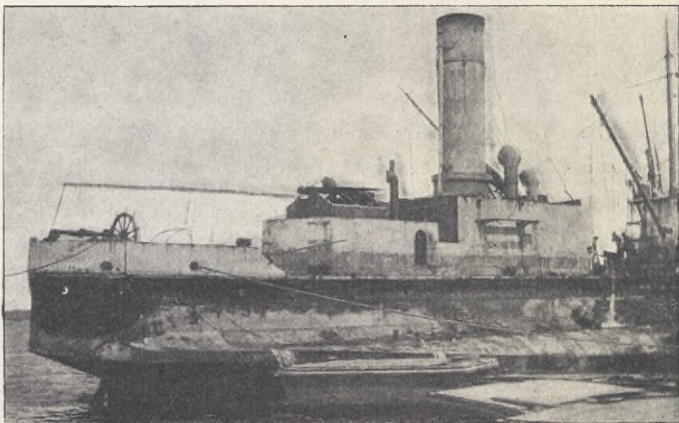
I London göra för närvarande en trupp skådespelare från kaiserliga teatern i Tokio stor succés med madame Sada Yacco som primadonna. Vår

bild återgifver en scen ur skådespelet »The Geisha and the knight» — ej att förväxla med Sullivans populära operett.

EN STORARTAD BERGNINGSBRAGD.

Vårt svenska bergningsbolag »Neptun» har ju vunnit internationellt rykte och erkännande för den skicklighet, djärfhet och energi, hvarmed dess funktionärer utföra sitt lika farliga som ärofulla värf att söka rädda strandade, nödställda eller sjunkna fartyg.

En af de vackraste bragder, som på detta område utförts, fullbordades nyligen, då den stora engelska lastångaren »Turnet Age», som i fjol höstas strandade utanför Holmön, af

bolagets ångare »Belos», »Neptun» och »Poseidon» flottogs samt infördes till Holmsund, där den ännu ineliggande malmlasten lossades.

Som å bilden synes, är den bergade ångaren af s. k. *turret-typ*, på hvilken egendomliga och praktiska konstruktion vi redan förut i n:o 4 af den 21 okt. 1900 visat ett prof.

FRÅN DET KRAFTIGA HELSINGLAND.

En ej ofta förekommande högtid, nämligen 60-årsdagen af deras bröllopsdag, firade den 31 sistlidne maj förre torparen Nils Fredrik Forsbäck å Lunnabacka, Skogs socken, och hans hustru Kristina Forsbäck, i kretsen af barn, barnbarn och barnbarnsbarn.

De båda åldringarne, som äro födda 1817, 1818 respektive, äro fortfarande i åtnjutande af hälsa och krafter samt hafva under hela sitt lif varit en föresyn i arbetsamhet och stråfsamhet. Så tillerkändes gubben S. för ett antal år sedan Hushållningssällskapets större silverbägare för visad odlingsflit.

ETT DIAMANTBRÖLLOSPAR.

* * *

Det är en i sitt slag säkerligen enastående bild, som vi här presentera våra läsare. Den återgifver fem bröder, alla från Skogs socken af Gäfleborgs län, nämligen torparen And. Englund Böhle (född $16/8$ 1818), Per Svensson i Bodarne, (född $21/8$ 1820); Skräddaren Sven Engström i Stråtjärä (född $9/8$ 1822) samt torparne Hans Englund i Stråtjärä (född $24/12$ 1824) och Erik Englund i Gullgrufva (född $6/2$ 1832).

De krya gubbarnes sammanlagda ålder utgjorde, då porträttet af dem togs den 16 dennes, den nätta summan af 389 år, 3 månader och 24 dagar.

Foto. Forsbäck, Stråtjärä.

FEM BRÖDER, SOM TILLSAMMANS ÄRO 390 ÅR.

I.

»Ni ser icke lycklig ut, mrs Cameron.»

»Jag är djupt olycklig!» svarade hon.

»Är det närgånget att fråga hvarför?»

Mrs Cameron skrapade med spetsen af en liten nätt promenadsko i sanden på den dammiga gångstigen, innan hon svarade.

»Nej», sade hon långsamt, »jag tror jag anförtrött er en eller par hemligheter förut.»

»En har ni åtminstone sagt mig», svarade han menande.

Folk brukade ibland betvifla, huruvida Madge Camerons hy var fullt naturlig, men det fanns ingen anledning att misstänka något smink i den röda färg, som nu steg upp på hennes kinder vid mr Carpendales anmärkning.

»Det är den enda sak i världen, som jag önskade att ni skulle glömma», sade hon.

»Det är den enda sak i världen, som är värd att minnas», var hans svar.

»Då kan den hemlighet, som jag nu skulle tala om, icke vara af något intresse för er.»

»Då bry vi oss inte om att tala om den», svarade han med oväntad eftergifvenhet.

Kensington Garden är en härlig junidag ingalunda det obehagligaste ställe i världen. Åtminstone tyckas icke de lyckliga dufvorna tänka så, där de kuttra och näbbas i löfverket ofvanför en.

»Mr Carpendale — Archie», sade mrs Cameron slutligen.

»Mrs Cameron — Madge», svarade han.

»Jag ämnar anförtra mig åt er.»

Han kastade det ena benet öfver det andra och lutade sig bekvämt tillbaka i soffan.

»Jag var alldeles öfvertygad om, att ni var nära att förgås af behof af att få göra det», sade han »Nå fortsätt, ni kan räkna på mitt deltagande.»

Mrs Cameron vred litet på sin solfjäder och såg på honom öfver hörnet på den.

»Jag har grälat med min man», sade hon kort.

Mr Carpendale ruskade för ett ögonblick upp sig ur sin dåsigö indolens och betraktade henne kritiskt.

»Allvarsamt?» frågade han.

»Mycket allvarsamt», svarade hon.

»Om hvad?»

»Åh, det gör detsamma. Men jag vill veta om — vill ni hjälpa mig?»

»Ja, om ni vill säga mig, på hvad sätt det skall ske», svarade han och sjönk tillbaka i sin maktighet igen.

För en sekund hvilade en mycket liten, ljust benadskad hand lätt på Archie Carpendales rockärm. Då den blifvit borttagen, torkade han omsorgsfullt det ställe, som den hade berört, med sin näsduk.

»Kanske ni vill ha litet 'Sanitas'?» frågade ägarinnan till handen litet skarpt.

Efter något betänkande, svarade mr Carpendale nekande:

»Det gör detsamma med min rockärm, när jag ändå icke kan lägga 'Sanitas' på hjärtat», svarade han.

»På den smulan, som är kvar», rättade hon.

»Just så», medgaf han. »Sedan jag lärt känna er, tviflar jag på, att det återstår mer än ett fragment.»

»Inte förut håller Archibald Carpendale», sade hon betonande orden med sitt pekfinger.

»Och ni — har ni någonsin haft något hjärta alls?» frågade han.

»En gång — tror jag att jag hade det—», svarade hon eftertänksamt.

»Och hvar är det nu?»

Hon gömde sig bakom solfjädern utan att svara.

»Hvar är det nu?» upprepade han och lutade sig framåt för att kunna se bakom den.

Hon skrattade åt honom, så att groparne i hennes kinder syntes.

»Jag, — tänker — inte — tala — om det för er. Men skulle ni vilja veta, huru ni skulle kunna hjälpa mig?»

»Jag formligen längtar efter att få höra det», svarade han och satte sig bekvämare.

Mrs Camerons ansikte fördystrades, och hennes röst lät allvarsam, då hon svarade.

»Jag skall straffa Jack.»

»Ni kan räkna på min innerliga medverkan.»

»Och så —

»Nå?»

»Jag vill, att ni skall följa mig på teatern i kväll.»

»Jag förstår.»

»Och sedan skola vi gå ut och supera.»

»Och sedan —»

»Sedan — o, Jack kommer att bli förfärligt oerhördt ond, och då har han fått betaldt.»

Mr Carpendale vred sina mustacher med en betänksam min.

»Jag skall göra det på ett vilkor, Madge.»

»På hvilket vilkor ni vill, det gör mig alldeles detsamma!» svarade hon.

»Att ni talar om för mig, hvar ni har ert hjärta för närvarande.»

Mrs Cameron steg upp från soffan.

»Nu är det tid på att gå hem», sade hon.

Han fattade båda hennes händer.

»Säg det, Madge», hviskade han.

Hon kastade en hastig blick på honom och såg sedan bort.

»O! Archie», sade hon. »Det — det behöfver jag icke säga; det har alltid varit på samma ställe, sedan jag en gång förlorade det.»

II.

Klockan var $\frac{1}{2}$ i slagen, då den droska, i hvilken mr Carpendale och mrs Cameron sutto, körde hemåt. Under en afton på St. Jamesteatern och med en lång supé på »Princes» går tiden hastigt och angenämt. Färden hem skulle taga ännu en timme, och Madge hoppades, att Jack vid denna tid skulle vara så uppretad, som hennes hjärta kunde önska.

»Ni har verkligen varit förskräckligt snäll», sade hon, då hon kröp in i sitt hörn af åkdonet, »och — om ni behagar, så kan ni få lof att taga af mig handsken», tillade hon och höll ut handen, medan hon talade.

Det var sex knappar, och Carpendale höll på, så länge han kunde och lät sina fingrar ömt hvila mot den mjuka, runda armen.

»Blir det hela min belöning?» frågade han missnöjd.

Den sista knappen var uppknäppt, och handsken blef långsamt afdragen.

»Nej», svarade mrs Cameron, eftertänksamt, »om ni är mycket snäll — skall ni få tillåtelse att — nu medan vi åka — att hålla min —.»

»Jag skall uppföra mig som en engel», afbröt han.

»Att hålla min soltjäder», fortsatte hon och drog fingrarna ur handsken, som hon höll kvar i handen.

(Forts.)

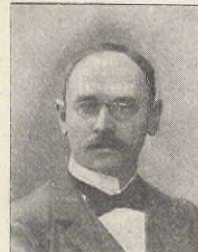
VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

JOHAN SANDSTRÖM.

ARNOLD FRIBERG.

G. E. ESSEN-MÖLLER.

C. G. E. BJÖRLING.

L. S. G. HOLMBLAD. +

CH. E. CARLSTRÖM. +

M. DE LA GARDIE. +

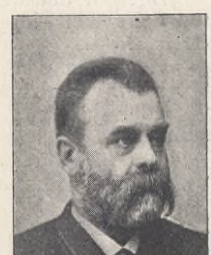
F. B. VON PLATEN. +

C. TH. d'OTRANTE. +

C. O. WIDMARK. +

J. R. KÖKERITZ. +

FÖDELSEDAGAR. Kyrkoherden i Sälltskog *Johan Sandström* fyllde den 15 juni 83 år. Prästvigd af *Esaias Tegné* 1843, har han sedan dess oafbrutet verkat inom *Vexjö* stift, där han både som människa och präst åtnjutit stort och berättigadt anseende. Den vördade äldringen sköter fortfarande ensam sitt stora pastorat på ett i alla duktigt och intresserat sätt.

50 år fyllde den 18 juni befälhafvaren å *Södra Sveriges* ångare *Hyperion*, kapten *Arnold Friberg*. Hr F. fick då mottaga ett ovanligt stort antal lyckönskningar, blommor o. s. v. Jämte en hedersgåfva bestående af guldur med guldkedja, från en del vänner.

UTNÄMNINGAR. Till e. o. professor i obstetrik och gynekologi har utnämmts med. dr. *Gustaf Ellis Essen-Möller*. Prof. E.-M. som är född 1870, har gjort en för en medicinsk professor ovanligt snabb karriär; han är tillika öfverläkare å obstetriska afdelningen af *Lunds lazarett* samt barnmorskelärare där sammastädes.

Ytterligare en ung professor har *Lunds universitetet* fått, då förutvarande e. o. professorn i romersk rätt och rättshistoria *Carl Georg Emanuel Björling* utnämndes till ordinarie professor i civilrätt. Prof. B., som är son till den bekante matematikern prof. *Björling* i *Lund*, är en i sitt fack synnerligen skicklig och ansedd man.

DÖDSFALL. På sin födelsedag den 24 juni afled efter en längre tids sjukdom kontraktsprosten *Lars Samuel Gottfried Holmblad*, 84 år gammal. Han blef student i *Uppsala* 1849, prästvigdes år 1852, blef 1864 kyrkoherde i *Dala* och 1891 präst i *Falköpings kontrakt*.

I den höga åldern af öfver 83 år afled nyligen änkeprostinna *Charlotte Emilie Carlström* f. *Bruzelius*. Den aflidna var född å *Ottarps prästgård*, där hon och tillbrakte nästan hela sitt lif — hon erhöll nämligen af landtrådet *Siöcrona Ottarps pastorat* i faddersåfva. Hon var sålunda predestinerad till prästfru, samt var också en dylik af den gamla stammen, själfuppförande, rask och duglig, städsse färdig att hjälpa och råda. Hennes fränfalle skall och väcka allmän saknad hos de många, som med henne kommit i beröring.

Å *Hamiltonhouse* afled nyligen f. öfverhofmästarinnan hos drottningen, grefvinnan *Matrina De la Gardie*, född von *Platen*. Grefvinnan *De la Gardie*, som var född 1824, ingick 1845 äktenskap med sedermera öfverstekammarjunkaren greve *Axel Jakob De la Gardie*, som afled 1849. Grefvinnan *De la Gardie* blef statsfru hos drottning *Lovisa* år 1863 samt var 1880—89 öfverhofmästarinna hos drottning *Sophia*. Grefvinnan *De la Gardie* var en af de damer, som äga de företrädesrättigheter, hvilket tillkommit de forna rikets rådsfruar. Hon innehade *Oscar II:s jubileumstecken* samt *turkiska Chefat*-ordens första klass. Den fina, distinguerade gamla damen saknas i vida kretsar.

I *Helsingör* afled den 28 juni i en ålder af öfver 70 år f. öfverstelöjtnanten vid *Skånska husarregementet* frih. *Frederik Baltzar von Platen*. Frih. v. P. blef student 1847, underlöjtnant 1849, öfverstelöjtnant 1885 samt tog afsked 1888. I sin krafts dagar var den bortgångne en dugande militär och en för sitt vänsälla väsen högt värderad man.

Den 13 juni afled i *Åmål* gymnastikläraren *A. O. Nilsson*, född 1835. Han blef student i *Uppsala* 1859, kollega i *Hedemora* 1860, var under några år t. f. rektor i *Nora* och sedan 1876 gymnastiklärare i *Åmål*, där han var mycket omtyckt.

F. provinsialläkaren i *Uddevalla* distrikt med. lic. R. W. O. *Erik Adolf Rehnberg* afled den 23 juni i *Gustafsberg* vid *Uddevalla*. Den aflidne har åtnjutit stort förtroende och varit mycket anlitad ej blott som läkare. Han var så inspektor vid *Uddevalla läroverk* för flickor, stadsfullmäktig, landsingsman o. s. v.

Tullförvaltaren R. W. O. *Jonas Gustaf Liljebäck* afled den 16 juni 1901 i *Haparanda*, vid hvilket samhälle han genom sin verksamhet i tullverkets tjänst varit knuten sedan 1864. L. var en mycket ansedd och betrodd man samt sörges närmast af maka f. *Taube*.

Ett dödsfall, som i vida kretsar framkallat djup sorg, timade den 21 juni, då f. d. statsfrun hos prinsessan af *Wales*, hertiginnan *Catharina Therése Fredrika Elisabeth d'Otrante* lödd v. *Stedingk* afled i *Baden-Baden*. Den bortgångna, som var född 1837, var egarinna till det stora godset *Elghammar* i *Södermanland* samt gift med förste hofstallmästaren hertig *d'Otrante*. Hon var otvivelaktigt en af vår aristokratis finaste, intelligentaste och älskvärdaste damer.

Den 20 juni afled vid *Söderköpings badanstalt* förste landtmätaren i *Kopparbergs län* *Carl Olof Widmark*. W. var tvänne gånger 1877—85 samt 1887—96 ledamot af riksdagens Första kammare, samt innehade i sin hemort en mängd förtroendeuppdrag; han var riddare af nordstjärne- och vasorden. Den älskvardes hedersmannens minne skall säkert länge lefva i den ort, där han lefvat och verkat.

Förste landtmätaren i *Västmanlands län* *Johan Reinhold Kökeritz* afled i *Västerås* den 24 juni. *Kökeritz* var född 1834 i *Sala* och hade under hela sitt lif tjänstgjort i länet, där hans fader varit andre och hans farfader förste landtmätare samt han själf var högt värderad för sin duglighet och sitt redbara väsen.

Ledamoten af första kammaren öfverste *C. O. Bergman* afled lördagen den 22 juni å sin egendom *Sandträsk* i *Gellivare*. Vi återgåfvo i nummer 24 för den 8 mars denna årgång ett porträtt och en utförlig biografi af den aflidne framstående mannen, hvartill vi hänvisa våra läsare.